

Overdenking

Het is een vreemde Kerst dit jaar, anders dan andere jaren.
Een strenge lock down, weinig mensen om ons heen en beperkt bezoek.
Waar we normaliter graag uitpakken met veel bezoek en uitgebreide kerstdiners moet het nu allemaal wat terughoudender.
Maar misschien past dit juist wel beter bij Kerst.
Want Kerst draait oorspronkelijk helemaal niet om uiterlijk vertoon.
Met dit feest vieren we dat het kindje Jezus werd geboren in een kale stal.
En dat is wat centraal zou moeten staan bij Kerst.

Ik vond de tekst van een lied van Jacques Brel over Kerst:

*"Zeg me, zeg me als het eens waar was,
als hij werkelijk in Bethlehem in een stal geboren was,
als dat allemaal eens waar zou zijn.
Als die drie wijzen echt van verre gekomen waren,
om hem goud, mirre en wierook te brengen,
als dat allemaal eens waar zou zijn.
Dan zal ik zeker 'ja' zeggen,
want het is allemaal zo mooi,
wanneer je gelooft dat het waar is."*

Het klinkt als een sentimenteel lied over het verleden, over de kerstsfeer van vroeger.

En er wordt als het ware terugverlangd naar de tijd, dat we deze Bijbelverhalen als waar gebeurd beschouwden.

Maar als we goed luisteren horen we meer.

Want het is niet alleen het sentiment van vroeger, maar het lied gaat ook over het verlangen naar de ware betekenis van Kerst.

Een diep verlangen om te kunnen geloven in de geboorte van dit kind.

Het verlangen om Gods licht te kunnen voelen.

Om de leegte in ons te laten voeden door een bron van rust, volmaaktheid en vrede.

Kunnen wij ons herkennen in deze tekst van Jacques Brel?

Wij vinden doorgaans het kerstverhaal een prachtig mooi verhaal.

Maar heeft dit verhaal ook betekenis voor ons eigen leven?

Wij leven 2000 jaar later, in een heel andere wereld, waarin heel andere dingen belangrijk zijn.

Een wereld waar we vaak ook wel somber tegenaan kijken.

Een wereld met zoveel problemen dat de kerstvrede die aan alle mensen wordt beloofd er vaak ver te zoeken is.

En dan hebben we het nog niet eens over onze eigen dagelijkse beslommeringen en de stress van onze jachtige, digitale wereld.

En toch blijven we ieder jaar vieren dat Jezus is geboren.
Want in ieder van ons leeft het onstuitbare verlangen naar iets dat ons overstijgt.

Dat verlangen dat we ook hoorden in het lied van Jacques Brel.
Het verlangen dat we samen delen en dat ons met Kerst bij elkaar brengt, tenminste voor zover dat mogelijk is, want dit jaar lukt dat even niet zo.

Een verlangen naar een nieuwe, andere wereld.

Een verlangen naar nieuwe hoop, hoop op genoeg eten en drinken voor alle mensen, plus een veilig thuis waar je in vrede kunt leven.

Hoop als een brandende vlam en een blijvende bezieling.

Maar hoe kan die nieuwe, andere wereld er ooit komen?

Hoe kunnen wij mensen die ooit bereiken?

Misschien kunnen we naar Jezus kijken want ook hierin was hij een lichtend voorbeeld.

Hij omarmde kinderen, zegende mensen, zalfde de zieken en deed wonderen.

Nu is dat wonderen doen voor ons wat lastig, maar wie weet zouden we een begin kunnen maken met de dingen anders te doen.

Bijvoorbeeld onze manier van doen op de social media, of de manier waarop we omgaan met mensen die er anders over denken, dan wij.

Gewoon aardig zijn tegen een ander lijkt tegenwoordig vaak al een wonder.

De betekenis van Kerst, de geboorte van Jezus en de komst van zijn boodschap van liefde, verlossing en vrede, kan ons inspireren.

Zo houdt de geboorte van dit kind onze dromen levend.

Want in de ogen van iedere baby en vooral van dit kerstkind kunnen we nog een glimp van de hemel ontdekken en daarin kunnen we Gods liefde zien.

Dan kunnen we weer vertrouwen krijgen in het leven.

Vertrouwen dat we voor ons leven mogen putten uit een goddelijke bron en dat laten zien in onze manier van omgaan met de mensen en met de wereld om ons heen.

De innerlijke waarden waaruit Jezus altijd geleefd heeft kunnen ook voor ons en voor de wereld om ons heen tot een bron van harmonie worden.

En van daaruit kunnen we komen tot ontwapening van onze eigen intolerantie, onze vooroordelen en onverschilligheid.

En dat kan een basis worden voor die betere wereld.

Dus vanaf vanavond kunnen wij het verschil gaan maken met een heel klein begin voor een nieuwe wereld.

Het hoeft niet zo groots te zijn, een glimlach, een vriendelijk woord, wat meer aandacht voor elkaar is al een begin.

Gewoon ieder op zijn en haar eigen plek.

Goede daden nodigen goede gevolgen uit, dus laten we niet wachten.

En laten we bewust en dankbaar zijn, ook in deze Corona tijden, waarin we het gevoel kunnen hebben dat het ons erg tegenzit.

Dankbaar voor alle kleine dingen die we mogen ontvangen.

Dankbaar dat we met elkaar, zij het met een beperkt aantal mensen,

Kerst kunnen vieren, het feest van het licht dat kwam in de wereld.

Licht dat we met elkaar om ons heen kunnen verspreiden om zo de wereld een ander aanzien te geven.

De Belgische dichteres Kris Gelaude heeft hierover een gedicht geschreven dat heet: En toch

Een nacht

van stilte en verwondering

Een ster

die als een teken

aan de hemel staat

Een kind

dat in zijn weerloosheid

mensen ontwapent

Het is zowaar ondenkbaar in deze wereld

En toch

Nog steeds zijn er

eenvoudigen van hart

die voorrang geven

aan het kleine en geringe

Ja, er zijn herbergen van hoop

toegankelijk voor ieder

die naar vrede reikt

En dan diegenen die

een ketting vormen tegen onrecht.

Zo voltrekt zich het wonder

van de menswording

waar God zich telkens weer

kan laten zien in mensen.

Amen